గంజి కేంద్రం

"అవ్వగారూ, మీరు అన్నం అత్తిసరు పెడతారా, వారుస్తారా?"

"పొద్దున వారుస్తా, నాయనా! రాత్రి అత్తిసరు పెడుతున్నా. ఏం?"

"మరేంలేదు. వార్చినగంజి ఏం చేస్తారు? కుడితి తొట్లో పొయ్యటానికి గొడ్డూ గోదా లేదుగా?"

"గంజి పట్టడంకూడానా? తూములోకి వార్చేస్తా."

"అట్లా అయితే ఒక పనిచేస్తారూ?"

"ఏమిటి నాయనా?"

"ఇవాళనుంచీ మీరు అన్నం వార్పునీళ్ళు దేనిలోకన్నా పట్టి నా కిస్తూ ఉండండి."

"సీకా."

"మరేం లేదు. ఆమధ్య రాయలసీమలో నడిపిన గంజికేంద్రలున్నాయి చూడండి. అవి అంత సంతృప్తికరంగా లేవనీ, వాటిని గురించి కొంత పరిశోధన జరగాలనీ మా ఆఫీసరుగా రంటున్నారు. నేనూ మరికొందరమూ కలిసి పరిశోధనలు జరుపుదామని!"

"దానికేం భాగ్యం, నాయనా! అట్లాగే ఇస్తాలే!"

తన నాయనమ్మకూ, తమ వెనుకగదిలో అద్దెకుంటున్న శ్రీనివాసరావుకూ మధ్య జరిగిన ఈ సంభాషణ యావత్తూ పంకజం విన్నది. ఆమెకు కోపం వచ్చింది.

అతన్ని చూస్తే ఆమెకు తరుచు కోపమే వచ్చేది. కారణం ఆమెకే తెలీదు. అతను తనకుగాని ఇతరులకుగాని ద్రోహం ఏమీ చెయ్యలేదు. వీలయితే సహాయం కూడా చేసేవాడు. ఎన్నోసార్లు లైట్లకు ఫ్యూజ్‌పోతే వేసిపెట్టాడు. ఒకసారి చెడిపోయిన బల్బును మళ్ళీ వెలిగేట్టు చేశాడు కూడా. చదువులో ఎప్పుడైనా తనకు సహాయపడతాడు. ఆ విషయంలో అతన్ని గురించి ఆక్షేపణ ఏమీ లేదు. అద్దె సరిగా ఇచ్చేవాడు కాదు నిజమేగాని, ఆ విషయం పంకజాన్ని అంత బాధించేది కాదు. ఏ బుద్ధినఉండో తన తండ్రి ఈ శ్రీనివాసరావు కా గది ఇచ్చాడు గాని అంతకుపూర్వం అది తమ కిందనే ఉండేది. పనికిరాని సామాన్లు అందులో పడేసేవాళ్ళు. శ్రీనివాసరావు కోసం స్నేహితులు వస్తూండేవాళ్ళు. రోజుల తరబడి వెళ్ళేవాళ్ళు కాదు. అందువల్ల కూడా పంకజానికి బాధలేదు.

శ్రీనివాసరావుమీద పంకజానికి అప్పుడప్పుడూ వచ్చే కోపానికి కారణం అనుమానం. ఆరునెలలనుంచీ అతను తమ ఇంట్లో ఉంటున్నప్పటికీ అతన్ని గురించి పంకజానికి స్పష్టంగా ఒక్క విషయమైనా తెలియదు. అతను ఏ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాడు? అతని జీతం ఎంత? ఏ హోటల్లో తింటున్నాడు? అస లతని దేవూరు? ఇలాటి చిన్న ప్రశ్నలకు కూడా పంకజానికి సరిఅయిన సమాధానాలు తెలీవు. ఆమె తండ్రికి ఇలాటి వివరాలు తెలుసుకోవటంలో ఆసక్తి లేదు. తానే అడిగితే అతను అర్థం అయీ కాకుండా చెప్పేవాడు. అతను చెప్పేది ఒక్కటీ విశ్వసనీయంగా కనపడేదికాదు. వచ్చిన కొత్తలో శ్రీనివాసరావు ఏదో ఆఫీసులో రికార్డు కీపరుగా పనిచేస్తున్నా నన్నాడు. ఆమధ్య మాటల సందర్భంలో తాను అప్పర్ డివిజన్ క్లర్కు నన్నాడు. రికార్డుకీపరు పని ఏమయిందంటే అది రెండు నెలల క్రితమే అయిపోయిందన్నాడు. పర్యవసానం, పంకజానికి రెండూ అబద్ధమేనని తోచింది. ఒకనాడు అతనూ మరొక మిత్రుడూ కలిసి గదిలో వంటపెట్టటం చూసింది. ఇదేమిటంటే తాను భోంచేసే హోటల్లో

ఒకడు కలరా తగిలి చచ్చాడనీ, హోటలు మూశారనీ చెప్పాడు. ఆ సంగతి తనూ విన్నది. అందుచేత నిజమేనని నమ్మగలిగింది. కాని ఇంకా పట్నంలో ఎన్ని హోటళ్ళు లేవు? ఈ మాటంటే, "ఏ హోటలునూ నమ్మటానికి వీల్లేదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"నమ్మటానికి వీల్లేంది హోటళ్ళనేకాదు – నిన్ను కూడా" అనుకున్నది పంకజం ... వంటపెట్టినవాళ్ళు కూరలోకి పోపుగింజల సంగతికూడా ఆలోచించకుండా మొదలుపెట్టారు. తాను వెళ్ళి వాళ్ళకు సహాయం చెయ్యటమే గాక మినప్పప్పూ, ఆవాలూ, ఇనపగరిటే, కత్తిపీటా వాళ్ళకి ఎరువివ్వాలిసి వచ్చింది!

పంకజం అతని గదిలోకి వెళ్ళటం అదే మొదటిసారి. గదిలో ఆటే సామాను లేదు. కుప్పతెప్పలుగా పుస్తకాలున్నాయి. గదినిబట్టి శ్రీనివాసరావు రహస్యాలేమీ గ్రహించలేకపోయింది. అతనికి ఆటే బట్టలు లేవని మాత్రం తెలుసుకున్నది. అతను బయటికిపోతూ లోపలికివస్తూ కనిపించినప్పుడు బాగానే డ్రెస్ చేసుకున్నట్టు కనపడేవాడు. రెండు మూడు దుస్తులున్నట్టు కనబడేవాడు. అతనికున్నవే రెండు మూడు జతలని ఆమె ఊహించలేదు. ఆ సంగతి ఇప్పుడామెకు తెలిసింది.

ఈ ఆరునెలల కాలంలో అతను రెండుసార్లు టైముకు అద్దె ఇవ్వలేకపోయాడు. ఒకసారి తన చెల్లెలు డబ్బుకోసం రాస్తే దగ్గర ఉన్నదంతా పంపేసానన్నాడు. ఒకసారి తన మేనగోడలు పెనిమిటిని ఆదుకోవాలిసొచ్చిందన్నాడు, రెండుసార్లూ అతని మాటలు పంకజం చెవులకు అబద్ధంగానే వినిపించాయి. అయినప్పటికీ అతను డబ్బు కిబ్బందిపడేవాడిలాగా ఎన్నడూ కనిపించలేదు. ఈ నెల అద్దె ఇవ్వకపోతే వచ్చేనెలలో రెండునెలల అద్దే ఇచ్చేసేవాడు. సంపాదన తక్కువ గనక పొదుపుగా జీవిస్తూ వచ్చాడేమో గాని, చేబదుళ్ళు తీసుకుని ఎగగొట్టే గర్భదరిద్రుడుగా అతనెన్నడూ కనిపించ లేదు.

ఇప్పుడు గంజి కావాలంటున్నాడు, గంజి పరిశోధన లంటున్నాడు. ఇటువంటి కబుర్లు వినేవాళ్ళకి అబద్ధాలుగా వినిపిస్తాయని అతనికి తెలీదో, లేక తన చెవులే పాడువో అనుకున్నది పంకజం.

2

నాలుగురోజులు గడిచాయి.

"ఏమండీ, అవ్వగారూ, ఇవాళ అత్తిసరు పెట్టారల్లే ఉందే!"

"లేదు, నాయనా! గంజివార్చా, మా పంకజం బట్టలకు పెట్టాలని తీసుకుంది. అంతగా అయితే రాత్రికి అన్నం వారుస్తాలే."

"పోనివ్వండి. తొందర ఏమీలేదు. అవ్వగారూ, పైత్యానికి ఏం తింటే మంచిది?"

"నీకేనా, నాయనా? ఒంట్లో సరిగా లేదా?"

"మరేం లేదండి. కడుపులో తిప్పుతోంది. ఈ పూట మాడదామనుకుంటున్నాను."

"పాత ఉసిరికాయ ఉంది. అది వేసుకుని రెండుముద్దలు తిను. అసలే నీరసంగా ఉన్నట్టున్నావు. ఏమీ తినకపోతే నీరసపడిపోతావేమో?"

"పచ్చడి ఇప్పించండి. దాంతోనే రెండుముద్దలు తిని ఇంత చారన్నం తిని వచ్చేస్తాను."

"ఈ భాగ్యానికి హోటలు కెందుకుపోతావు నాయనా? కాస్త అన్నం నే పెడతాలే. రెండు నిమిషాల్లో చారుపెట్టిస్తా."

"అన్నీ అబద్ధాలు! అన్నీ అబద్ధాలు!" అనుకున్నది పంకజం ఈ మాటలు వింటూ. తనకూ, ఈ శ్రీనివాసరావుకూ మధ్య ఏదో షష్టాష్టకం! అతడు ఏం చెప్పినా తన చెవులకు వచ్చి అబద్ధాలుగా వినపడవలసిందే!

మరో అరగంటకు అవ్వ, "పంకజం?" అని పిలిచింది.

పంకజం వంటింట్లోకి తొంగిచూసి, "ఏం?" అన్నది.

"ఆ అబ్బాయిని అన్నానికి రమ్మనమ్మా."

పంకజం శ్రీనివాసరావు గదిలోకి తొంగిచూసింది. అతను నిద్రపోతున్నాడు. కనీసం పంకజానికి మొదట అట్లా కనబడింది. మరుక్షణం ఏకంగా అతను చచ్చాడనే అనుకున్నది – అతను ఊపిరికూడా పీలుస్తున్నట్టులేదు! అతనిపై తనకుగల అనుమానాన్ని కనిపెట్టి దగ్గిరికివెళ్ళి చూసింది. సాంతం చావలేదని రూఢిచేసుకున్నది. "ఇదుగో, ఏమండీ?" అని పిలిచింది. అతను పలుకలేదు. మొహమాటానికిపోతే లాభంలేదని చేత్తో తట్టింది. శ్రీనివాసరావు కళ్ళు తెరిచాడు.

"అన్నానికి వస్తారా?"

"విస్తట్లో కాస్త తెచ్చిపెట్టు. కొంచెంసేపుండి తింటాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుంటూ.

ఈ సందేశాన్ని పంకజం అవ్వకు అందజేసింది. అవ్వ విస్తరి నిండా చేసినవన్నీ వడ్డించి పంకజాన్ని తీసుకుపొమ్మన్నది.

"అన్నం వొద్దో అనేవాడి కివన్నీ దేనికి?" అన్నది పంకజం.

"అన్నీ ఎక్కడే? ఒక చుక్క దోసకాయ పప్పు, ఒక చుక్క

కాకరకాయ కూరా! తినకపోతే వొదిలెయ్యనీ. మొదటి ముద్ద మటుకు ఉసిరికాయ తినమను. గాజు గ్లాసులో చారు పట్టుకుపో. కాస్త నెయ్యీ, మజ్జిగా కూడా పెట్టిరా-"

తన వంట ఎంతమంది మెచ్చుకుంటే అవ్వగారికి అంత సంతోషం. శ్రీనివాసరావు గంజి పరిశోధనలు చేస్తున్నప్పుడు తాను కూడా సహాయం చేస్తానందామని ఆవిడకు నోటిదాకా వచ్చింది. ఒక గంజినే కాదు గడ్డిని కూడా రుచిగా తయారు చెయ్యొచ్చు; చేతి తీరు బాగుండాలే గాని?

3

పంకజం తండ్రి ప్రసాదరావుగారు భోంచేస్తున్నాడు. తల్లి వడ్డిస్తున్నది. పంకజానికి సంబంధం గురించి మాట్లాడుతున్నాడు.

"కుర్రా డిక్కడే డాక్టరీ చదువుతున్నాడు. తల్లి దండ్రు లిద్దరూ చిన్నతనంలోనే పోయారుట. పెద్ద అన్న పెంచాడు, చదివిస్తున్నాడు. కుర్రాణ్ణి కూడా చూశా. ఫరవాలా. బాగానే ఉంటాడు" అన్నాడు ప్రసాదరావుగారు.

"పోనీరా, అంతగా అయితే పెళ్ళయినాక మనింట్లోనే ఉంటాడు. నేను హరీ అంటే పిల్లే కాదుట్రా నీకు అడదిక్కూ? నీ కూతురూ, నీ అల్లుడూ నీ దగ్గిరే ఉంటారు, సరిపోతుంది. పప్పు కుదిరిందట్రా, నాయనా?"

"కుదరట మేమిటమ్మోవ్? అద్భుతంగా కుదిరింది."

"అట్లాగుట్రా, నాయనా. చెడగొట్టానేమో ననుకున్నాను సుమా. మరేం లేదు, ఉప్పు జాస్తి వేశా ననిపించింది. పప్పేమో ఎంతకీ ఉడకలా."

"ఒక్కనాటి కనుకోకు, దివ్యంగా ఉంది. ఏదీ ఇంకొక్క చుక్క వెయ్యీ."

"మరి కొంచం పప్పు వేయించుకుని కలుపుకుని ముద్ద నోట్లో పెట్టుకోబోతున్న ప్రసాదరావు ఆగి, "ఎవరో వాంతి చేసుకుంటున్నట్టుందే?" అన్నాడు.

"ఆ శ్రీనివాసరావల్లే ఉంది" అన్నది పంకజం.

కాని పంకజం అప్పుడే దొడ్లోకి పరుగెత్తింది. శ్రీనివాసరావు తిన్న అన్నమంతా వాంతి చేసుకున్నాడు. కడుపు అంత బాగా లేనివాడు పెట్టినదంతా ఎందుకు తినాలి?" అతనిమీద ఆమెకు కోపమూ, అసహ్యమూ కలిగాయి. అరగనిది తినేవాళ్ళూ, చాతగాని పనికి పూనుకునేవాళ్ళూ అంటే ఆమె కెందుకో మంట.

ఈ మంటలో కూడా శ్రీనివాసరావు లేవలేని స్థితిలో ఉన్నాడని తెలుసు

కథా నిలయం
25

కున్నది. దగ్గిరికి వెళ్ళి పట్టుకుని లేవదీసింది. గది వాకిట్లోకి తీసుకొచ్చి కూచో బెట్టి ఫుక్కిలించటానికి కాసిని నీళ్ళిచ్చింది.

"శ్రమ ఇస్తున్నాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు అస్పష్టంగా.

"అన్నం తినకుండా మానేస్తే సరిపోయేది" అన్నది పంకజం.

"అప్పటికీ మానేశాను" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు లేచి గదిలోకి వెళ్ళటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"జబ్బేమిటో డాక్టరుకు చూపించరాదూ?" అన్నది.

"వద్దు, వద్దు! డాక్టరేం చేస్తాడు? జబ్బేమీ లేదు" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు కంగారుగా.

కాని ప్రసాదరావు పట్టుపట్టి డాక్టరును పిలిపించాడు. శ్రీనివాసరావుకు కలరా కాదని తేల్చుకునేదాకా ఆయనకు నిద్రపట్టేట్టు కనపడలేదు.

డాక్టరు వచ్చి శ్రీనివాసరావును పరీక్షించాడు. కలరా కాదన్నాడు. నీరసం తప్ప మరేజబ్బూ లేదన్నాడు. పాలూ, పళ్ళూ, మంచినీళ్ళలో గ్లూకోసూ ఇమ్మన్నాడు. ప్రసాదరావుగారూ డాక్టరు చెప్పినవన్నీ తెప్పించాడు. పంకజం వాటిని శ్రీనివాసరావు గదికి చేర్చింది.

శ్రీనివాసరావు పంకజాన్ని చూడగానే లేచి కూచున్నాడు. అత నింకా నీరసంగానే ఉన్నాడు గాని అతని మొహంలో దైన్యంలేదు.

"ఎందు కివన్నీ ఈ గంజి కేంద్రంలో?" అన్నా డతను.

పంకజానికి అర్థంకాలేదు. "డాక్టరుగా రిప్పించమన్నారు. వద్దా?" అన్న దామె.

"ఇస్తే మహరాజుగా తీసుకుంటాను. కాని కావలసిందిమటుకు ఇదికాదు."

"మరేమిటి?"

"శ్రీనివాసరావు నీరసంగా చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"ఉద్యోగం! డబ్బు! తిండి! మాడేపొట్టమీద అన్నం తింటే ఇమడలేదు. అనవసరంగా డాక్టరును పిలిపించారు....మీకందరికీ నిష్కారణంగా శ్రమ అయింది."

తన జీవితంలో మొదటిసారి పంకజం ఇతని మాటలు నమ్మగలిగింది. ఆమె అతనికి కాసిని వేడిపాలు తాగటానికిచ్చి బత్తాయి ఒకటి వొలుస్తూ, "మీ ఉద్యోగాలన్నీ అబద్ధమేనా?"

"అబద్ధంకాదు. నేను మద్రాసు సెక్రెటేరియట్‌లో పనిచేశాను. ఆంధ్ర రాష్ట్రంతో పాటు కర్నూలుకు వెళ్ళాను. డేరాల్లో మకాం పెట్టాను. మా డేరాలో

మొదట అయిదుగురం. ఒకడు రెండో రోజే ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చి వెళ్ళాడు. మరి ఇద్దరు ఎవరినో పట్టుకుని మంచి చేసుకుని మా కాంపుకన్న మంచి కాంపులోకి వెళ్ళిపోయారు. నాకు జ్వరం వచ్చి వొళ్లు తెలియకుండా పడిపోయాను. బతికానా, చచ్చానా అని అడిగినవాళ్లు లేరు. మందూ లేదు, మంచి నీళ్ళూ లేవు. వారం రోజుల అవతల నాకు జ్వరం తగ్గేసరికి నా సామా నంతా మాయమయింది. నా ఆఫీసు పని మాత్రం నా కోసం పేర్చి ఉంది. రాత్రింబగళ్ళు పనిచేసి ఆ పని పూర్తి చెయ్యమన్నారు. ఆదివారాలు కూడా శలవు తీసుకోవటానికి వీలులేదన్నారు. రాజీనామా ఇచ్చి వచ్చేశా, ఇక్కడికి వచ్చాక ఎంప్లాయిమెంట్ ఎక్స్చేంజివాళ్ళు రెండు టెంపొరరీ ఉద్యోగాలిచ్చారు. నెలనుంచి ఊరకేనే ఉన్నా. వారంనుంచీ తిండి లేదు. నాకు ఉద్యోగం లేదనీ, తిండీ లేదనీ ఎవరితో మొరబెట్టుకోను? ఎవరిని చేబదుళ్ళడగను? ఒక నెల అద్దె నాలుగురోజు లాలస్యంగా ఇస్తేనే నేను మీకెంతో తేలికయిపోతానే? స్నేహితుల దగ్గిర చేబదుళ్ళు తీసుకుని ఇవ్వకపోతే ఏమవుతాను?"

"అవును, నిజమే" అన్నది పంకజం.

"ఏం నాయనా! కాస్త లేచి ఎంగిలిపడతావా?" అన్నది అవ్వగారు గది లోకి తొంగి చూసి.

శ్రీనివాసరావు రొమ్ము మీద పుస్తకం పెట్టుకుని పడుకుని ఏదో ఆలో చిస్తున్నాడు. గదిలో దీపం వెలుగుతున్నది.

"ఎందుకు లెండి?" అన్నా డతను.

"ఎందుకేమిటి, నాయనా, నీ కోసం తేలిగ్గా చేశా."

శ్రీనివాసరావు లేచాడు. అవ్వగారి వెంట వెళ్లాడు. అవ్వగారు వంటింట్లో అతనికి పీట వేసి కూచోబెట్టింది.

"ఎవరూ ఇంట్లో లేనట్టున్నారే?" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"అమ్మాయికి ఏదో సంబంధమట. తండ్రీ కూతుళ్ళిద్దరూ చూడవెళ్ళారు. మొన్నటి శ్రావణ పౌర్ణమికి పదిహేడు కూడా వెళ్ళాయి. పెళ్ళి చెయ్యొద్దా, నాయనా?" అన్నది అవ్వగారు వడ్డిస్తూ.

"కొంచెంగా పెట్టండి. అన్నానని కోప్పడకండి అవ్వగారూ, మీ మూలం గానే నాకు పొద్దున అంత గొడవయింది."

"ఆదేమిటి, నాయనా?" అన్నది అవ్వ అదుర్దాగా.

"చాలా కొంచెంగా తిందామనుకున్నాను గాని, మీ చేతి మహత్యమేమిటో ఏదీ వదిలిపెట్ట బుద్ధికాలేదు. మరీ కాకరకాయ కూర చూశారూ, నా జన్మలో ఎన్నడూ అంత రుచిగా చేసిన కాకరకాయ కూర తినలేదనుకోండి."

అవ్వగారి మొహం ఆనందంతో వికసించింది.

"కాకరకాయ కూర బాగా కుదరలా మరీ?" అన్నదావిడ.

"బాగా అని మెల్లిగా అంటారేమిటి? నే నసలు కాకరకాయ నోటపెట్టను. అటువంటివాణ్ని అపురూపరని తినేశాను. అంతా వాంతి అయిపోయింది. ఈ పూటైనా తేలిగ్గా తిననివ్వండి."

"ఎబ్బే, అసలు చేసిందేముందీ? కాస్త వెల్లుల్లి కారప్పొడి, ఇంగువ చారూనూ, అన్నట్టు బచ్చలకూర పెసరపప్పులో వేశా, ఒక్కరవ్వ నాలిక్కి రాచుకు చూసి ఎట్లా ఉందీ చెబుతావూ?"

"వద్దు లెండి."

"ఎంత నాయనా, ఒక్క ముద్దంటే ఒక్క ముద్ద కలిపి చూడు."

"అద్భుతం! మీరు నలమహారాజును చంపి పుట్టారవ్వగారూ!"

లేదు లేదంటూనే అవ్వగారు శ్రీనివాసరావుచేత చేసిన వంటకాలన్నీ తినిపించింది. ప్రతిదీ అద్భుతమే నన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"నువ్విట్లా అంటున్నావా? మా వాడిక్కూడా నా వంటంటే ఎంతో ఇష్టం. నా మనవరాలికి మటుకు ఒకటీ నచ్చదు. ప్రతిదానికీ యేదో వంక పెడుతుంది."

"ఒక్కొక్కళ్ళ తీరు!" అన్నాడు శ్రీనివాసరావు.

"బాగా చెప్పావ్" అంది ముసలావిడ.

తండ్రి కూతుళ్ళు ఇంటికి తిరిగొచ్చేసరికి తొమ్మిది దాటింది.

"ఆయన కన్నం పెట్టావా?' అని అడిగింది పంకజం అవ్వను చూస్తూనే.

"ఆతను తిని వెళ్ళి ఏ ఝామయింది? అయితే ఇంతకూ పెళ్ళికొడుకును చూశారుట్రా?" అన్నది అవ్వగారు.

"ఆ, చూడ కేం?" అన్నాడు ప్రసాదరావుగారు.

"ఏమయిందేం?" అన్నది తల్లి.

"ఆయనకు పదివేలు కట్నం కావాలిట."

"ఆకలేస్తున్నది, అన్నం పెట్టవమ్మా" అన్నది పంకజం మాట మార్చటానికల్లే.

"పది వేలే!" అన్నది అవ్వగారు ముక్కు మీద వేలేసుకుని.

"అన్నం పెట్టవమ్మా అంటూంటే?" అన్నది పంకజం చిరాగ్గా.

"ఆ! పదివేలతో ఇద్ద రల్లుళ్ళను కొనుక్కోవచ్చు" అన్నాడు ప్రసాద రావుగారు.

అన్నం ముందర పంకజం రుస రుసలాడుతూనే ఉంది. "ఏమిటీ బచ్చల

కూరపప్పు ఇట్లా పాడు చేశావ్....ఇది చారా కషాయమా?" అంటూ వంకలు పెట్టింది.

"ఒసే, నీకన్న ఆ అబ్బాయి ఎంత నయమే! అన్నీ అద్భుతంగా ఉన్నా యని తినేశాడు. నిజంగా ఎంత బుద్ధిమంతుడు! దీన్ని అటువంటివాడికిచ్చి ఇంట్లో పెట్టుకోరాదుట్రా? చిలకా గోరింకలల్లే ఉంటారు?" అన్నది అవ్వగారు.

కాబోయే డాక్టరుగారి నిక్కూ, నీలుగూ, బెట్టూ, భోషాణమూ ఇంకా మరిచిపోలేకుండా ఉన్న ప్రసాదరావుకు ఈ ఆలోచన దివ్యంగా కనిపించింది. ఆయన కూతురుకేసి చూశాడు. పంకజం ఏమీ విననిదానల్లే బాగాలేదని ఆక్షేపించిన పప్పుకూరే ఆవురావురని తినేస్తున్నది.

[ప్రథమ ముద్రణ : 13 జనవరి 1954, ఆంధ్రపత్రిక.]